

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 107

16 Ἀπριλίου 2003

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Στή σκιά τοῦ Σταυροῦ. Σέ κῶρο, πού τόν διαφέν-
τευε ἡ εἰδωλολατρική καί ἡγεμονική ἔπαρση. Σέ
στιγμές ἐκρηκτικῆς ἔξαψης τῶν παθῶν μιᾶς ξέφρενης
θρησκευτικῆς ἡγεσίας καί ἑνός παθιασμένου ὄχλου.
Σέ ἀντιπαράθεση ἑνός δειλοῦ, ἔντρομου αὐτοκρατο-
ρικοῦ ἐκπροσώπου μέ τόν ὑπόδικο, σαρκωμένο Λό-
γο τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖ κατατέθηκε ἀπό τόν Πιλάτο (ἐντι-
μα ἢ ἀνέντιμα, εἰλικρινά ἢ προσχηματικά, ἀδιάφο-
ρο) ὁ σημαντικότερος προβληματισμός τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης. Ἐ-
κεῖ ἀκούστηκε ἡ ἐναγώνια κραυγή: «τί ἐστὶν ἀλήθεια;» (Ἰωάν. ιη' 38).

Ο Πιλάτος ἦταν ὁ πρόβολος τῆς αὐτοκρατορικῆς δύναμης. Ὁ ταγμέ-
νος φρουρός τοῦ Νόμου. Ὁ ἔσχατος κριτής καί διαχειριστής τῆς
ἀνθρώπινης ζωῆς. Ἀλλά, μέσα του, δέν εἶχε ξεδιαλύνει τί εἶναι ἡ
«ἀλήθεια». Ποιά ἡ πηγή τῆς ἐκπόρευσής της. Ποιά ἡ λειτουργικότητά
της στήν ὁλοκλήρωση τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας καί στήν
πλοκή τοῦ ἱστορικοῦ βίου. Ἡ συμβολή του ἦταν ψυχρή ἐκπλήρωση
καθήκοντος. Δουλική συμμόρφωση πρὸς τίς «ἄνωθεν» ἐντολές.

Πιεσμένος ἀπό τόν ἀναβρασμό τῶν ἀρχόντων τοῦ Ἰσραὴλ καί τίς
κραυγές τοῦ ἀνήμερου ὄχλου, πού ζητοῦσαν τήν ἐπικύρωση τῆς
σταυρικῆς καταδίκης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, κάθησε στήν ἐπίσημη καθε-

δρα του καί ἐπιχείρησε νά ἀνακρίνει τόν ἀναμάρτητο Υἱό τοῦ Θεοῦ. Μέ μοναδικό ὁδηγό τίς γνώσεις καί τήν πολύχρονη ἐμπειρία, πού εἶχε ἀποθηκευμένες μέσα του. Δοκίμασε νά προσπελάσει στό μυστήριο τοῦ θεϊκοῦ Προσώπου. Καί νά ἐρμηνεύσει τήν αἰτία τοῦ καθολικοῦ ξεσηκωμοῦ. Ἀλλά δέν τά κατάφερε. Ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου μας, ἡ καταύγαση τῆς οὐράνιας γαλήνης Του, ἡ πρωτάκουστη διαλεκτική Του, οἱ ἀποκαλύψεις Του γιά τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τόν ἄφησαν ἄναυδο. Μήτε νά τόν καταδικάσει τολμοῦσε, γιατί μιά τέτοια ἀπόφαση ἤχοῦσε μέσα του σάν προσωπικό του ἔγκλημα, μήτε νά διακηρύξει ἀνοιχτά τήν ἀθωότητά του ξεθάρρευε, γιατί ἔτρεμε τίς συνέπειες μιᾶς λαϊκῆς ἐπανάστασης. Στάθηκε, προβληματισμένος καί ἀναποφάσιτος. Στήν κλειστή πόρτα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, πού δέ μπορούσε νά τήν ἀνοίξει. Καί στήν καθέδρα τῆς πλασματικῆς ἀνθρώπινης ὑπεροχῆς, πού τήν ἔνοιωθε ψεύτικη.

Σέ μιά στιγμή, τόλμησε νά ρωτήσει: «*Τί ἐστὶν ἀλήθεια*;». Τό ἐρώτημά του, πηγαία ἀναζήτηση ἢ ἀποτύπωμα τῆς συγκυριακῆς ἀμνηχανίας, πιστοποιεῖ, πώς ἡ «ἀλήθεια» δέν ἦταν ἀπόκτημα καί ἐμπειρία τῆς ψυχῆς του. Μέ βηματισμό ἀναπόδεικτο ἀπό τίς ἱστορικές πηγές, εἶχε ἀνεβεῖ τά σκαλοπάτια τῆς προβολῆς καί τῆς ἐξουσίας. Ἐκπροσωποῦσε τό *imperium*. Ἐδινε ἐντολές. Ρύθμιζε τοὺς μηχανισμούς λειτουργίας τοῦ Κράτους. Ἀλλά ἡ «ἀλήθεια» ἦταν ἔξω ἀπό τά ὅρια τῶν ἐμπειριῶν του.

Αὐτόματα, ὁ ἐρευνητικός λογισμός μου ξεφυλλίζει τήν πραγματικότητα, πού τή ζοῦμε. Τά γεγονότα, πού πληγώνουν καθημερινά τίς ψυχές μας. Ὅλα, γύρω μας, δείχνουν ὀργανωμένα. Ἡ πῶ μικρὴ λεπτομέρεια τῆς ζωῆς προβάλλεται ἐνταγμένη στό καθολικό σύστημα. Σ' αὐτό, πού κάποιοι ὀνομάζουν ὀρθολογική διάρθρωση τῶν ἀνθρώπινων κοινωνιῶν. Ἐξυπηρέτηση τοῦ ἀτόμου καί ἐξασφάλιση τῆς εὐμάρειάς του. Πόσο, ὅμως, οἱ οἰκοδόμοι τοῦ συστήματος καί ὁ καθένας μας χωριστά, ἄμεσα, ὑπαρξιακά καί ἐναγώνια, ἀναζητοῦμε τήν «ἀλήθεια»; Πόσο τυπώνεται μέσα μας ὁ λόγος τοῦ Κυρίου μας, πού ἔδωσε στό Ρωμαῖο ἡγεμόνα τό ἔναυσμα νά ὑποβάλει τήν ὑπαρξιακὴ ἀπορία του; Ὁ Κύριος, σταθερά, ἀποκαλυπτικά, πληροφόρησε τόν ἔντρομο Πιλάτο: «*ἐγὼ εἰς τοῦτο γεγέννημαι καὶ εἰς τοῦτο ἐλήλυθα, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ. πᾶς ὁ ὢν ἐκ τῆς ἀληθείας ἀκούει μου τῆς φωνῆς*» (Ἰωάν. ιν' 37). Ἄν αὐτός ὁ λόγος δέν ἠχήσει γόνιμα στήν ψυχὴ μας, ἡ πρόσβαση στήν ἀλήθεια θά μείνει ὀλότελα κλειστή.

Οἱ ἐπικίνδυνοι yes-men

μεγάλος κίνδυνος, πού πολιορκεῖ αὐτὴ τὴ στιγμή τὰ κέντρα διοίκησης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ δρασκελίζει τίς ἀνοιχτές, ἀλλὰ καὶ τίς μυστικές πόρτες τους, εἶναι ἡ ὀγκωδέ-

στατη στρατιά τῶν «yes-men». Τῶν γλοιωδῶν τύπων, πού ἔχουν εὐκολὴ τὴ ρεβεράντζα. Πρόχειρη στὰ χεῖλη τους τὴ γλυκανάλατη ἀπόκριση τῆς «δῆθεν» ὑπακοῆς καὶ τοῦ «δῆθεν» σεβασμοῦ στό ἀρχιεπισκοπικὸ πρόσωπο. Καὶ ψυχρό, μέσα τους, τὸν ὑπολογισμό τοῦ κέρδους, πού μπορεῖ νὰ ἀποφέρει ἡ δουλοπρεπὴς συμπεριφορὰ τους. Οἱ ἐκπρόσωποι τῆς κατηγορίας αὐτῆς δὲν ἐκφέρουν ἐλεύθερα γνώμη. Καὶ δὲν ὑποστηρίζουν, μέ ἐξαγιασμένο πάθος ψυχῆς, τὴν Κανονικὴ τάξη τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ τόλμη τους ἐξαντλεῖται στίς ὑποκλίσεις καὶ στὴν εὐθυγράμμιση μέ τὴν ἀποψη καὶ μέ τὴν εἰσήγηση τοῦ προκαθήμενου. Γνωμοδοτοῦν πάντα μέ τό: «ναί» καὶ μέ τό: «ὄ,τι πεῖ ὁ πρῶτος». Καὶ συνοδεύουν τὴν ἀνευρεὴ καὶ ἀσπόνδυλη γνωμοδότησή τους μέ τό θαυμαστικὸ ὕφος καὶ μέ τίς πολλές καὶ βαθιές μετάνοιες. Ἐρποντας καὶ προσκυνώντας, κινοῦνται μεθοδικά, γιὰ τὴν

ἐκπλήρωση τῶν προσωπικῶν τους ὀνείρων. Τὴν κατάληψη τῶν ἡγετικῶν, προσοδοφόρων ἐκκλησιαστικῶν χαρτοφυλακίων. Ἡ τὴν, προνομιακὴ καὶ ὄχι ἀξιοκρατικὴ, προώθηση στοὺς ποθητοὺς ἐπισκοπικοὺς θρόνους.

Τό φαινόμενο δὲν ἀποτελεῖ ἀποκλειστικὴ ἰδιοτυπία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χώρου. Ἐπιπολάζει, κυρίαρχο καὶ προκλητικὸ, στὴν κονίστρα τῆς κοινωνικῆς προβολῆς καὶ ἀνάδειξης. Ὡστόσο, μέ δεδομένα τὰ ἱστορικὰ θησαυρίσματα τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, τὴ θεολογικὴ θωράκιση τοῦ Σώματος Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἀτίμητη καὶ ἐπιβλητικὴ Παράδοση τοῦ Πατερικοῦ ἡθους, δέ δικαιολογεῖται ἡ εἰσροή τοῦ ἐκκοσμικευμένου πνεύματος στίς φλέβες Της καὶ ὁ ἐκφυλισμὸς τῆς Ἀγιοπνευματικῆς Σύναξης σέ στίβο ποταπῶν ἀθλημάτων.

Στὰ ἀνοιχτά γήπεδα τῆς κοινωνικῆς διαπάλης συνωστίζονται ἀδιάκοπα καὶ διαγκωνίζονται οἱ νοσταλγοὶ τῶν προνομίων καὶ τῶν ὑπεροχικῶν ἀξιομάτων. Κολακεύουν τοὺς κατόχους καὶ διαχειριστὲς τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας. Τοὺς χτεσινούς «yes-men» καὶ σημερινούς ὑπερφίαλους νομεῖς τῶν ποικί-

λων άξιωματών. Ὑποκρίνονται τούς πειθαρχημένους. Τούς ὑποτακτικούς καί τούς ὑπηρετικούς. Μέ μόνο ὄραμα καί μέ ἀποκλειστικό στόχο τήν ἀπόκτηση τῆς εὐνοίας τῶν δυναστών καί τήν ἀπόσπασή τῆς ψήφου ἐμπιστοσύνης τῶν ἰσχυρῶν τῆς ἡμέρας. Δέν προκρίνουν τή σοβαρότητα τῆς ἀξιοπρέπειας ἀπό τήν ἀναξιοπρέπεια τῆς ἀσπόνδυλης προώθησης στίς προωθημένες ἡγετικές ἐπάλξεις. Τήν ἐλευθερία τῆς γνώμης καί τοῦ χρέους ἀπό τή δουλική ὑποταγή. Δέ θεμελιώνουν τή σταδιοδρομία τους στά γερά στηρίγματα τῆς ἀκεραιότητας καί τῆς ἐπιβλητικῆς διαφάνειας. Σκύβουν πρόθυμα τό κεφάλι, κάμπτουν τή σπονδυλική στήλη καί προφέρουν μονότονα τό «ναί», γιά νά μή δημιουργήσουν ρήγμα στή διαδικασία ἐπιλογῆς καί προαγωγῆς τους. Γίνονται οἱ νεροκουβαλητές τῶν ποικίλων, εὐτελῶν, ἐξυπηρετήσεων καί τῶν ἐπαίνων, γιά νά κρατηθεῖ σταθερή ἡ σχέση τῆς εὐνοίας καί νά μή σκοντάψει ἡ ἀναρρίχηση στά ἀνώτερα καί στά ἀνώτατα κλιμάκια τῆς ἐξουσίας. Ταυτίζονται, ὑποκριτικά, μέ τούς δυνατούς, γιά νά περάσουν, ὡς «ἡμέτεροι», ἀπό τήν πίσω πόρτα στό ἐντυπωσιακό κλάμπ τῶν διαχειριστῶν τῆς δύναμης.

Στόν ἐξαγιασμένο περίβολο τῆς Ἐκκλησίας δέν ἔχουν θέση τά δουλόφρονα, κυρτωμένα ἀνδράποδα. Οἱ παράγοντες, πού καμπούριασαν ἀνεπίστροφα, ἀπό τίς πολλές ἐπικύψεις μπροστά στούς δυνατούς ἤ στούς ἐκλεκτορες. Οἱ νοσταλγοί τῶν ἀξιωματῶν, πού δρομολογοῦν τήν ἀναρρίχηση τους ἀπό τίς πλάγιες προσβάσεις. Ἀπό κεῖ, πού σκαρφαλώνουν οἱ κόλακες, οἱ «yes-men» καί οἱ δολοπλόκοι.

☺☺☺ ☺☺☺ ☺☺☺

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Σῶμα Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἱερό καί ἄσπιλο. Θεμελιώνει τή ζωή Της, τήν ποιμαντική Της καί τήν ὀργάνωση τῆς διοίκησής Της στή Βιβλική Ἀλήθεια, στήν ἱστορικά διαπιστωμένη ἀγιότητα καί στήν παραδοσιακή Πατερική ἀνδροπρέπεια. Δέν πλάθει ὑποκριτές. Καί δέν εὐνοεῖ, οὔτε καί ἀνέχεται τή δουλοφροσύνη. Ἡ ἐπιλογή τῶν ἡγετικῶν στελεχῶν Της εἶναι πράξη ὑπεύθυνη, Ἀγιοπνευματική καί Μυστηριακή. Σηματοδοτεῖται ἀπό τήν πνοή τοῦ Παναγίου Πνεύματος στή Σύναξη τῆς ὑπέρβασης τῶν κοσμικῶν σχημάτων καί τῆς Εὐχαριστιακῆς προσευχῆς.

Ἡ Ἐκκλησία ἐκτιμᾷ καί βραβεύει τήν ὑπακοή, ὅχι, ὅμως καί τήν πονηρή, ψευδεπίγραφη ὑποταγή. Διδάσκει καί ἐμπνέει τό σεβασμό στή χαρισματική αὐθεντία τῆς ἀγιότητος καί τῆς πνευματικῆς ἄσκησης, μέ τήν υπογράμμιση, ὅτι ὁ σεβασμός αὐτός πρέπει νά ἐκφράζει τό κρυστάλλινο βάθος. Νά συνοδοιπορεῖ μέ τήν ἀνιδιοτέλεια. Καί νά στοχεύει στήν κατίσχυση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Στιγματίζει, ὅμως, καί ἀπορρίπτει τήν τεχνητή εὐθυγράμμιση μέ τήν ὁποιαδήποτε θεσμική αὐθεντία, ὅταν ἡ φιλοσοφία τῆς ὑποταγῆς ἐγκρύπτει σχέδια παραπλάνησης ἢ ἀποβλέπει στήν ἄγρια πονηρῶν ὠφελειμάτων.

Ὅταν στίς αὐλές τῶν ἐκκλησιαστικῶν διοικητικῶν ὀργανισμῶν συνωθοῦνται οἱ ἐκπορητές τῶν ἀξιωματῶν, οἱ χαλαρές καί διεστραμμένες συνειδήσεις, οἱ ἄνθρωποι, πού δέ στρατεύονται στή διακονία τῆς ἀληθείας, ἀλλά στήν προσωπική τους, κοσμική ἀναρρίχηση, τότε ἡ Ἐκκλησία βρίσκεται σέ πολιορκία ἐκβαρβαρισμοῦ. Ἡ ἀγιότατη ἀρετή τῆς ὑπακοῆς

πλαστογραφείται. Οἱ κατεστημένοι ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέτες, οἱ ἀποδέκτες τῆς κολακείας, ἐκτρέπονται σταδιακὰ σέ εὐνοιοκρατικό ὄμιλο. Καί οἱ δουλοπρεπεῖς κακοδιαχειριστές καί ἐκμεταλλευτές τοῦ χαρίσματος τῆς ὑπακοῆς, ἐκμαυλίζονται. Ὁ σεβασμός πρὸς τὴν Παράδοση καί πρὸς τὴν Κανονικὴ Τάξη ἐκφυλίζεται καί ἐξαερώνεται. Ἡ ἰδιότητα καί ἡ διαφθορά ἐπικάθονται ἐκεῖ, πού θά ἔπρεπε νά βρίσκεται θρονιασμένη ἡ καθαρότητα καί ἡ ἀξιοπρέπεια.

Ἐκανα ὅλη αὐτὴ τὴ μακρὰ εἰσαγωγή, γιὰ νά προσδιορίσω τὴ σοβαρότητα τοῦ προβλήματος. Καί γιὰ νά μπορέσω νά ὑπογραμμίσω, στὴ συνέχεια, τὴν ἐπικίνδυνη διόγκωση τῶν νεοπλασματικῶν μορφωμάτων καί τὴν ἀλλοίωση τῶν αἰμοσφαιρίων τῆς τιμιότητος ἐκκλησιαστικῆς Παράδοσης, πού σηματοδοτήθηκαν μὲ τὴν ἄνοδο τοῦ κ. Χριστόδουλου στὸν ἐπισκοπικὸ θρόνο τῶν Ἀθηνῶν.

Ἰσαμε τὴ μέρα, πού ὁ Χριστόδουλος πῆρε τό σκῆπτρο (ὄχι τὴν ποιμενικὴ ράβδο), τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς ἐξουσίας, δέ σημειώθηκε ἔλλειψη ἀπὸ πονηροὺς σπουδαρχίδες. Καί οἱ παραβιάσεις τοῦ χρυσοῦ κανόνα τῆς ἀξιοπρέπειας δέ σπάνισαν. Ὅσοι ὁραματίζονταν τιμητικές διακρίσεις, θέσεις πλουτοπαραγωγικῆς καί σκῆπτρα ἐξουσίας, ἔκαμπταν δουλικά τὸν αὐχένα. Καί πρόσφεραν τό θυμίαμα τῆς «δῆθεν» ὑποταγῆς τους στοὺς ἰσχυροὺς νομεῖς τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐμάρειας. Ἀπὸ τὴ μέρα, ὅμως, πού ὁ κ. Χριστόδουλος βημάτισε ἐπιδεικτικά καί «ἡγεμονικά» πρὸς τὴν ἀρχιεπισκοπικὴ ὑπευθυνότητα, οἱ θέσεις κλειδιά τοῦ διοικητικοῦ

συγκροτήματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δημοπρατήθηκαν μὲ ἀποκλειστικὴ προδιαγραφὴ τὴν ἀπόλυτὴ εὐθυγράμμιση τῶν ὑποψήφιων ἀξιωματῶν στὰ ἀλαζονικά θελήματα τοῦ «πρώτου(;)». Τὴν ἀπόκριση: «yes-sir» στοὺς ὁποιοσδήποτε σχεδιασμοὺς του καί στίς ὁποιοσδήποτε ἐντολές του. Καί τὴ χρῆση τῆς ψήφου μόνο γιὰ τὴν ἐπικύρωση τῶν δικῶν του ἐπιλογῶν.

Ἡ παγίωση αὐτοῦ τοῦ ἀρρωστημένου κλίματος ὀφείλεται σέ δύο κινήσεις τοῦ νέου προκαθημένου.

Ἡ πρώτη κίνησή του: Σχημάτισε τὴν ἀρχιεπισκοπικὴ αὐλὴ ἀντλώντας τοὺς ἐπιτελεῖς του, ἀποκλειστικά καί μόνο, ἀπὸ τὴ δεξαμενὴ τῶν κολάκων. Καί ἐπέβαλε στὴ Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας, ὡς ἐκλεκτοὺς του καί εὐνοοιούμενους του, ὡς ἄντρες ἱκανοὺς νά προωθηθοῦν στοὺς κενοὺς ἐπισκοπικοὺς θρόνους, πρόσωπα, μὲ μόνες σπουδές καί μὲ μονότροπὴ ἄσκηση τὴν ἐνασχόληση στὴν κάμψη τῆς σπονδυλικῆς στήλης καί στὴν προφορά τῆς μιᾶς καί μοναδικῆς φράσης: «yes-sir». Μὲ τίς προκρίσεις του καί τίς ἐπιλογές του αὐτές, χάραξε γραμμὴ. Ἐδειξε στοὺς «ἐν ἀναμονῇ» σκοπευτές τῶν ἀξιωματῶν καί τῆς χλιδῆς, ὅτι, μὲ κλειδί αὐτὴ τὴν πανσθενουργὸ ἀπόκριση, θά πετύχουν νά ξεκλειδώσουν τό παλάτι τῆς ἐξουσίας. Θά κατορθώσουν νά παρακάμψουν καί νά ὑποσκελίσουν τοὺς ἄξιους. Νά φτάσουν πρῶτοι στὰ ἱερά σκαλοπάτια. Καί νά ἀνεβοῦν, θριαμβευτές, στὸν ὄνειρεμένο θρόνο.

Ἡ δευτέρη κίνησή του: Μὲ τὴν παράκαμψη τῶν δραστήριων καί καταξιωμένων στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἄφησε νά χυθοῦν στὴ δημοσιότητα οἱ ἀθεράπευτοι φόβοι του. Φανέρωσε,

ἀπό τὴν ἀρχὴ τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς του θητείας, ὅτι αἰσθάνεται μειονεκτικά καὶ ἀνασταλτικά μπροστά στὰ ἱκανὰ καὶ χαρισματικά ἡγετικά ἀναστήματα. Στούς κληρικούς καὶ τοὺς λαϊκοὺς μέ τὴν ἐλεύθερη, γόνιμη σκέψη, μέ τὴν ἄρτια ἐπιστημονικὴ συγκρότηση καὶ μέ τὴν ὑπευθυνότητα στὴ χρῆση τῆς ψήφου. Ἡ παρουσία τους τὸν γεμίζει μέ καχυποψίες καὶ φόβους. Τρέμει, μήπως ἡ φωτισμένη πρότασή τους καὶ ἡ σεμνὴ διακονία τους τροχοπεδήσει τοὺς δικούς του σχεδιασμούς καὶ ἐπικαλύψει σέ τέτοιο βαθμὸ τὴν προεδρική, ὑπεροχικὴ καθέδρα του, ὥστε νὰ ἐξανεμιστεῖ ἡ πλαστή φήμη του καὶ νὰ ἐκμηδενιστεῖ ἡ δημοτικότητά του.

Στὴν Ἀθήνα, πού ἐγκαταστάθηκε ὁ κ. Χριστόδουλος, βρῆκε μισὴ χιλιάδα κληρικῶν. Καθηγητῶν, ἐπιτελῶν, βοηθῶν Ἐπισκόπων, ἐφημερίων, θεραπόντων τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ κηρυκτικοῦ λόγου. Ἡ μόρφωσή τους καὶ οἱ ἱκανότητές τους διαβαθμισμένες, ἀπὸ τίς χαμηλές ἐνδείξεις τῆς κλίμακας ἴσαμε τίς ὑψηλότερες ἐπιδόσεις. Κάποιοι ἀπὸ αὐτοὺς ἔχουν, δικαιοσύνη, διακριθεῖ καὶ ἔχουν ἐπιβληθεῖ στὴ συνείδηση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Καὶ γιὰ τίς ἱκανότητές τους καὶ γιὰ τὸ ἥθος τους. Θὰ μπορούσαν ἄνετα καὶ ἀποδοτικά νὰ παισιώσουν τὰ ἐπιτελικά καὶ διοικητικά ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας. Νὰ προσφέρουν τὴ σοφία τους καὶ τὴν ἐμπειρία τους. Καὶ νὰ συντελέσουν στὴν προαγωγή τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου Της.

Ὁ Χριστόδουλος δὲν κάλεσε κανένα ἀπὸ αὐτούς. Τούς ἔστησε στὴ γωνία. Τούς ἀπώθησε ἢ τοὺς περιφρόνησε ὅλους. Κανένας ἀπὸ αὐτοὺς δὲν μπῆκε, ὡς ἔμπιστος, στὴν Ἀρχιεπισκοπή. Καὶ

κανένας δὲν πῆρε ἐντολὴ νὰ δρομολογήσει τὴν ἀνάπτυξη κάποιου τομέα δράσης. Ἐκεῖνοι, πού γνωρίζουν καλὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο καὶ εἶναι σέ θέση νὰ βυθομετροῦν τὸ ὑπόστρωμα τῶν σχεδιασμῶν του, ὑποστηρίζουν καὶ ὑπογράφουν, ὅτι τοὺς φοβήθηκε. Ἄν ἐκεῖνοι πορεύονταν μέ σεμνότητα καὶ μέ ἀποφασιστικότητα, ἂν, ἀντὶ γιὰ κούφιες τυμπανοκρουσίες, γέμιζαν τὸν ἐκκλησιαστικὸ χῶρο μέ τοὺς ἀπαλούς ἤχους τῆς ἐντιμότητάς τους, τῆς διαφάνειάς τους καὶ τῆς ἀγάπης τους, ὑπῆρχε τὸ ἐνδεχόμενο νὰ τὸν ὑπερκεράσουν καὶ νὰ τὸν ἀποδείξουν ἐλλειμματικό. Δέ θὰ μπορούσε νὰ μονοπωλήσει τὴν κονκάρδα τοῦ ἡγέτη. Μῆτε θὰ κατόρθωνε νὰ φωτίσει τὸ κακοσμιλευμένο εἶδωλό του, ὡς ἀνδριάντα γενναίου μπροστάρη καὶ ἀποκλειστικοῦ κατακτητῆ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀφοσίωσης τοῦ πληρώματος τῆς Ὁρθόδοξης ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Τοὺς ἐντιμοὺς καὶ ἱκανοὺς τοὺς ἀγνόησε. Καὶ μάζεψε κοντὰ του τίς μετριότητες καὶ τίς ἀναξιότητες. Αὐτούς, πού ἐξέπεμπαν καυσαέρια αἰσχροτήτας καὶ κουβαλοῦσαν στό ὄχημα τῆς προσωπικῆς τους ἱστορίας πομπές καὶ χλεύη. Τὸ στενὸ του ἐπιτελεῖο τὸ ἔστησε μόνο μέ αὐτούς. Μέ τὰ στοιχεῖα τῆς τρίτης καὶ τέταρτης διαλογῆς. Μέ τοὺς ρασοφόρους τοῦ «yes-sir». Τῶν ὑποκλίσεων καὶ τῆς ὑποταγῆς. Πού τοὺς μετακάλεσε ἀπὸ τὸ Βόλο. Ἀπὸ τὴν «πρώην» φρουρά του. Ἀπὸ τὸν ἐσμό τῶν «πρώην» κολάκων του.

Τὸ πολυπληθές ἱερατεῖο τῆς Ἀθήνας δὲν ἀξιοποιήθηκε ἀπὸ τὸν κ. Χριστόδουλο, ὡς δεξαμενὴ δυνατῶν θεολογικῶν ἐγκεφάλων καὶ ἱκανῶν ὀργανωτῶν τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου τῆς Ἐκ-

κλησίας. Ούτε και οι καταξιωμένοι κληρικοί των 80 Ἱερῶν Μητροπόλεων, μέτρησαν, στη συνείδησή του, ως στελέχη ικανά για την ἐπ'άνδρωση της κεντρικής διοίκησης της Ἐκκλησίας. Ἡ προσοχή του, τό ἐνδιαφέρον του καί ἡ ἀγάπη του καθελώθηκαν στη μικρή, κακόφημη δεξαμενή τῶν μετριοτήτων, πού τούς εἶχε ἐξασκήσει στή δουλοπρέπεια καί στή τυπική ἐπανάληψη τῆς ἀπόκρισης τῆς ὑποταγῆς.

Τό ἀποτέλεσμα αὐτῶν τῶν ἐπιλογῶν εἶναι ἐμφανέστατο. Προκλητικό καί ἀποκαρδιωτικό. Τά ἐκκλησιαστικά ἐπιτελεῖα, στή συντριπτική τους πλειοψηφία, φυτοζωοῦν ἢ ὑπερλειτουργοῦν στήν παραγωγή σκανδάλων. Δέν εἶναι σέ θέση νά δημιουργήσουν παράδοση ρωμαλέας ἀντιμετώπισης τῶν σύγχρονων προβλημάτων. Μήτε κατορθώνουν νά ἀρθρώσουν λόγο ποιμαντικῆς καθοδήγησης στό ἀνήσυχο ποίμνιο.

Συνεδριάζει τό ἀνώτατο Διοικητικό Σῶμα, ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καί οἱ συνεδριάσεις του ἀντιγράφουν τό χειρότερο σεμινάριο ἐπιμόρφωσης τοῦ προσωπικοῦ κάποιας περιφερειακῆς κρατικῆς ὑπηρεσίας. Μήτε σοβαρός προβληματισμός ὑπάρχει. Μήτε στέρεα θεολογική θεμελίωση. Μήτε καί ἀνοιχτός ὁραματισμός, πού νά ἀνιχνεύει μέ προφητική καί ἀποστολική ἐνέργεια τό «αὔριο» τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ πολλοί, κάθονται καί ἀκοῦν. Μέ προσωπική εἰσφορά τό νυσταγμό. Καί μέ προσδοκία τήν περάτωση τῆς καταπονητικῆς διαδικασίας καί τῆς προσέγγισης στή φάση τῆς προσυμφωνημένης ψηφοφορίας. Στήν ἀπαγγελία τοῦ «yes-sir», πού θά ἱκανοποιήσει τό Χρι-

στόδουλο καί θά ἐξασφαλίζει καί γι' αὐτούς τή συναλλαγματική τῆς εὐνοίας. Οἱ λίγοι, κυρίως οἱ μάρτυρες καί τῆς παλιότερης ἀσύδοτης αὐταρχικότητας, περιορίζονται στό κούνημα τῆς κεφαλῆς, στό περιμάζεμα τῶν χαρτιῶν τους καί στή μελαγχολική ἀποχώρηση.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος, τό δεύτερο αὐτό κακομονταρισμένο διοικητικό Σῶμα, λειτουργεῖ στή βάση τῆς πειθαρχίας τῶν μαθητῶν τοῦ δημοτικοῦ σχολείου. "Αν, σέ κάποια φάση, θητεύουν Ἱεράρχες μέ σχετική τόλμη ἢ μέ θησαυρισμένα ἀντισώματα πικρίας, ἡ συζήτηση περνάει σέ νέφωση καί ἀκούγονται κάποιοι κεραυνοί. "Αν δέν ὑπάρχουν «οἱ ζωηροί», ἢ οἱ δυσαρεστημένοι, τό Σῶμα φτάνει ἡρεμα στήν κατάληξη, στό «yes-sir» καί στόν ἀσπασμό τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

Πειστήριο, ὅτι ἔτσι κυλοῦν οἱ συνεδριάσεις τῆς Διαρκoῦς Ἱεραῖς Συνόδου, εἶναι ἡ ἀφελέστατη, ἀλλά καί ρεαλιστικότερη δήλωση τοῦ Μητροπολίτη Ἀνθιμου. Ἀποτυπώνοντας στό περιοδικό του τήν ἐμπειρία του ἀπό τίς φθινοπωρινές ἐργασίες τῆς περσινῆς Συνόδου, ἔγραψε, ὅτι αὐτές δέν ἦταν ἀποκοιμιστικές, ἀλλά εἶχαν ἐνδιαφέρον. Καί αὐτό ὄχι ἐξ αἰτίας τῆς σοβαρότητας τῶν θεμάτων καί τῆς ἄνεσης τοῦ ἀδελφικοῦ διαλόγου, ἀλλά ἐπειδὴ, στό μεταξύ διάστημα, εἶχαν ξεχυθεῖ ἀπό τά παράθυρα τῶν τηλεοράσεων «σεξουαλικά σκάνδαλα Ἐπισκόπων» καί ἡ μεταφορά τους στήν τράπεζα τῶν Συνοδικῶν διασκέψεων ἠλέκτρισε τήν ἀτμόσφαιρα.

Ὅσο γιά τά ἄλλα διοικητικά Σώματα, τήν ἀλυσίδα τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν καί τίς 8 δεκάδες τῶν Ἱεραρχῶν, πού ποιμαίνουν τίς ἐκκλησιαστικές

ἐπαρχίες, ἡ ἀρχή τῆς ἀπόλυτης συμφωνίας μέ τόν προκαθήμενο καί τῆς ὑποταγῆς, φαίνεται νά τούς ἀπαλλάσσει ἀπό τήν ὑποχρέωση τῆς σκέψης καί τοῦ προβληματισμοῦ καί νά τούς ἐξασφαλίζει τήν εὐχέρεια τῶν πανηγυρισμῶν καί τῆς ἀπόλαυσης τῶν προνομίων τοῦ ἀξιώματός τους. Περιφέρονται ἀπό ἐπαρχία σέ ἐπαρχία, ἐπιδεικνύουν τή χλιδή τους καί τήν ἐπαρσή τους, μετέχουν στίς δεξιώσεις, χαίρονται τή ζωή τους καί κλείνουν ἔτσι τόν κύκλο τῶν ὑποχρεώσεών τους καί τῆς ἀποστολῆς τους. Ὁ φόρτος τῆς ἀγωνίας, γιά τά σύγχρονα προβλήματα, δέν τούς ταράσσει τόν ὕπνο. Στήν Τράπεζα τῆς Συνοδικῆς ἀγωνίας ἔχουν καταθέσει τήν «ὐπεύθυνη δήλωσή» τους, ὅτι ἔχουν ἐκχωρήσει τήν ἐμπιστοσύνη τους καί τήν ψῆφο τους στόν προκαθήμενο.

Θυμίζω τή φράση, πού διατύπωσε ὁ λικνιστός Μητροπολίτης τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, κατά τή μέρα τῆς χειροτονίας του: «*Μακαριώτατε, ἡ καρδιά μου καί ἡ Ἱερά Μητρόπολη Σύρου σᾶς ἀνήκουν. Σᾶς εὐγνωμονῶ*». Ὅταν, κατά τή φρικτή ὥρα τῆς ἀνάδειξής του, ἕνας Ἐπίσκοπος τολμάει νά ἐκχωρεῖ τήν καρδιά του στή διαπλοκή, ἀντί νά τήν προσφέρει στόν Κύριο καί στό πλήρωμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπαρχίας του, πού τοῦ τήν ἐμπιστεύτηκε ὁ Ἀρχιερέας Ἰησοῦς Χριστός, πῶς νά περιμένει κανεῖς αὐτοδυναμία καί αὐτογνωμία καί πῶς νά ὑπολογίζει στήν ὑπεύθυνη χρήση τῆς ἐπισκοπικῆς ψήφου; Τά πάντα εἶναι προσημειωμένα καί προαποφασισμένα. Γιά τό λικνιστό Μητροπολίτη καί γιά τους ὁμοίους του μένει μόνο ἡ ἀπόκριση: «yes-sir».

☩☩☩ ☩☩☩ ☩☩☩

Δυσκολία συνάντησε ὁ Χριστόδουλος στήν ἐπάνδρωση τῶν πολλῶν καί πολυμελῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν. Γι' αὐτές, ὁ Βόλος δέν τοῦ προσέφερε στελέχη. Καί οἱ παράγοντες τῶν Ἀθηνῶν, μέ τή φόρτιση τῆς ἐπιστημονικῆς γνώσης καί μέ τήν καλλιέργεια τοῦ ἐλεύθερου αὐτοπροσδιορισμοῦ, δέ δείχτηκαν πρόθυμοι νά ἐγκλωβιστοῦν στό σχῆμα τῆς ὑποταγῆς καί νά διαπραγματευτοῦν τήν αὐτονομία τους γιά τήν ἐγγραφή τους στή λίστα τῶν ὑψηλῶν συνεργατῶν τοῦ κ. Χριστόδουλου.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, πιεσμένος ἀπό τίς ἀνάγκες καί ἀπό τό ὄνειρο νά δείξει ἀνοιχτή βεντάλια ἐκκλησιαστικῶν πρωτοβουλιῶν, συνέταξε μακρότατο κατάλογο ὑποψήφιων συνεργατῶν του καί τούς κάλεσε νά πλαισιώσουν τίς 75 περίπου Συνοδικές Ἐπιτροπές. Ἡ ἀνταπόκριση ἦταν σημαντική. Πολλοί, πιστεύοντας πῶς ὁ νέος προκαθήμενος ἔχει εἰλικρινή διάθεση νά εὐρύνει τόν ὀρίζοντα τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας, δέχτηκαν πρόθυμα τή στράτευσή τους. Ἀρκεσε, ὅμως, βραχύτατη χρονική διαδρομή, γιά νά πειστοῦν, πῶς ὁ ρόλος, πού τούς ἐμπιστευόταν ὁ «ἡγεμών», ὁ Χριστόδουλος, ἦταν ἀπλῶς ρόλος κομπάρσου. Ὅτι ἔπρεπε πάντοτε νά συμπορεύονται μέ τή δική του ἄποψη. Νά τήν ἐπικροτοῦν καί νά τήν ἐπαινοῦν. Καί νά καταθέτουν, ὡς ψῆφο, πάντοτε τό «ναί» σέ ὅ,τι ἐκεῖνος εἶχε προαποφασίσει.

Δέν πέρασε πολὺς καιρός καί οἱ Συνοδικές Ἐπιτροπές ἀρχισαν νά φυλλορροοῦν. Ὁ ἕνας μετά τόν ἄλλο, οἱ ἐπιστήμονες καί οἱ ἄλλοι παράγοντες, πού εἶχαν εἰσφέρει στό ἔργο τῶν Ἐπιτρο-

πῶν τὴν ἀξιοπρέπειά τους καὶ τὴν ἐντιμότητά τους, ἀπέσυραν τὴν ἐμπιστοσύνη τους καὶ κατέθεταν τὴν παραίτησή τους. Οἱ Ἐπιτροπές γυμνώθηκαν ἀπὸ τοὺς ἐντιμούς καὶ ἄξιους. Καὶ ἔμειναν νὰ λειτουργοῦν μὲ τὰ ὑπολείμματα, μὲ τοὺς ἀνθρώπους, πού ἔχουν προσαρμοστεῖ στό κλίμα τῆς ὑποταγῆς καὶ συνοψίζουν τὴν εἰσφορά τους στὴν ἀδιαμαρτύρητη εὐθυγράμμιση πρὸς τὶς ἀρχιεπισκοπικὲς ἐντολές.

Θά ἦταν πολὺ χρήσιμο νὰ ἀσχοληθεῖ κάποιος μελετητὴς τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας ἐξελίξεων ἢ κάποιος δημοσιογράφος μὲ τὴν πορεία τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν. Νὰ μᾶς δώσει τοὺς ἀρχικούς καταλόγους τῶν μελῶν τους. Νὰ συντάξει κατάσταση τῶν προσώπων, πού εἶχαν διοριστεῖ ὡς μέλη τους καὶ, τελικά, παραιτήθηκαν. Νὰ σκιαγραφήσει καὶ τὸ προφίλ τῶν μελῶν, πού ἔχουν ἀπομείνει, μετὰ τὴν ἀπόσυρση τῶν πολλῶν. Τὰ προσόντα τους, τὴ θέση τους μέσα στὴν κοινωνία καὶ στὴν Ἐκκλησία. Ἴσως μερικοὶ ἀπὸ μᾶς νὰ ἐκπλαγοῦν, ὅταν μάθουν, πὼς κάποιοι σημερινοὶ συνεργάτες τοῦ κ. Χριστόδουλου, φίλοι του καὶ εὐνοοῦμενοί του, ἔχουν γίνεи ἀφορμὴ νὰ κλονιστεῖ συθέμελα ἡ ἐνότητα τοῦ Σώματος τῆς Ἱεραρχίας ἢ ἔχουν θητεύσει, γιὰ κάποιο διάστημα χρόνου καὶ στή φυλακή.

Εἶναι γεγονός καὶ ἀποδεικνύεται

Παπα-Γιάννη

Πρόσεξε μὴν πάρεις κανένα βραβεῖο ἀπὸ τὴ Μητρόπολη τῆς Καρδίτσας, γιατί θά σέ φτύνει ὁλόκληρη ἡ Θεσσαλία.

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

ἀπὸ τὴν ἀνάλυση τῶν δεδομένων, πὼς, μὲ Ἀρχιεπίσκοπο τὸ Χριστόδουλο, ἔχουμε ἀπογυμνωθεῖ ἀπὸ τὰ χαρίσματα καὶ τὰ πλεονεκτήματα τῆς «κοινωνίας ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» καὶ ἔχουμε πέσει στὴν εἰδωλικὴ προβολὴ τοῦ «ἐνὸς ἀνδρός». Οἱ πολλοί, ἀκόμα καὶ ἂν εἶναι χειροτονημένοι ποιμένες καὶ «ἐξ ὀρισμοῦ» Συνοδικοί Σύνοδροι, λειτουργοῦν στὴν ἀπαξιωτικὴ βάση τοῦ «yes-sir». Καὶ ὁ ἕνας, μοναδικὸς κόκορας, λαλαεῖ μέρα νύχτα καὶ δίνει τὸ σύνθημα τῆς καθολικῆς ὑποταγῆς.

Οἱ εὐθῆνες τοῦ ποιμένα, πού λειτουργεῖ ὡς ἡγεμονίσκος καὶ ὡς κόκορας, εἶναι ἀπεριόριστοι. Ἀλλὰ καὶ οἱ εὐθῆνες τῶν πολλῶν, πού σκύβουν τὸ κεφάλι καὶ προσκυνοῦν δουλικά τὴν ἔπαρση, δέν εἶναι μικρότερες. Ὅλοι αὐτοὶ θά ἔπρεπε νὰ κατεβάσουν ἀπὸ τὴν ὑπερυψωμένη βάση τὸ εἶδωλο. Καὶ νὰ ἐγκαταστήσουν ἐκεῖ τὴν εὐπρέπεια, τὸ σεβασμὸ πρὸς τὴ Συνοδικὴ συλλογικότητα καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια. Καὶ δέν τὸ κάνουν. Μὲ τὸν τρόπο τους, μὲ τὴ δειλία τους καὶ μὲ τὴ σιωπὴ τους ὑπηρετοῦν τὸν ἐκφυλισμὸ τῆς ἀγιότατης Ὁρθοδοξίας. Τὴν παρακμὴ τῆς Συνοδικῆς παράδοσης. Καὶ τὴν ἀπογοήτευση τοῦ εὐρύτερου, ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος.

**Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ**

«ΗΜΙΝ ΥΠΟΛΙΜΠΑΝΟΝΤΕΣ ΥΠΟΓΡΑΜΜΟΝ»

ἡμερα θά ἐστιάσουμε τίς ἀναφορές μας σέ δυο ἅγιες μορφές Ἱεραρχῶν, οἱ ὁποῖοι πρό ἐτῶν ἐγκατέλειψαν τὸν παρόντα κόσμο, καταξιωμένοι μὲν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, μὲ τὴν πικρία ὅμως ἀπὸ τὴ δοκιμασία τοῦ ἐξόριστου, στὴν ὁποία τόσο ἄδικα καὶ αὐθαίρετα τοὺς ὑπέβαλε ἐκείνη ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση, μετὰ τὴν ἐγκατάσταση, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ συνδρομὴ, τοῦ τότε δικτάτορα Ἰωαννίδη.

Ὁ πρῶτος Ἱεράρχης εἶναι ὁ ἡρεμος καὶ σεμνὸς μακαριστὸς Μητροπολίτης Χαλκίδος Νικόλαος. Ἡ ταπεινὴ καὶ ἀθόρυβη διακονία του στὴν Ἐκκλησία καὶ ἡ μεγάλη του προσφορὰ εἶναι γνωστὰ στὸν πιστὸ λαὸ καὶ δὲν χρῆζουν ὑπομνήσεως. Ὁ πνευματικὸς του δὲ πλοῦτος εἶναι θησαυρισμένος στὶς ιδιόγραφες προσωπικὲς του σημειώσεις, τίς ὁποῖες ὁ ἴδιος χαρακτήρισε ὡς «Ξεσπάσματα τῆς καρδιάς» του, σὲ ἐπιλεκτικὰ ἀποσπάσματα τῶν ὁποίων, μὲ πολὺ σεβασμὸ στὴ μνήμη τοῦ Γέροντα, ἀναφέρθηκε κατὰ τὸ παρελθὸν ἡ περιοδικὴ μας ἐκδοση.

Ὁ δεῦτερος Ἱεράρχης εἶναι ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως Κωνστάντιος, ὁ ταπεινὸς στὸ φρόνημα, ἀλλὰ γενναῖος στὴν ψυχὴ. Ἡ προσφορὰ τοῦ Δεσπότη εἶχε

διττὸ χαρακτήρα. Ἦταν προσφορὰ στὴν Ἐκκλησία μὲ τὴν ἀγία βιοτὴ του, μὲ τὸ ἀκέραιο Ὁρθόδοξο φρόνημά του καὶ κυρίως μὲ τίς πολλὲς πνευματικὲς του δραστηριότητες. Ἦταν ὅμως καὶ προσφορὰ στὸ ἔθνος καὶ στὴν πατρίδα. Ὅταν σὲ καιροὺς δύσκολους καὶ χαλεποὺς ἡ Μακεδονία καὶ ὅλη ἡ Ἑλλάδα, καθημαγμένη, περνοῦσε τὴ σκληρὴ δοκιμασία τῆς ξενικῆς κατοχῆς καὶ τοῦ ἐμφύλιου σπαραγμοῦ, ὁ γενναῖος αὐτὸς Ἱεράρχης (τότε ἱεροκέρυκας), ἀψηφώντας τὸν ἄμεσο προσωπικὸ κίνδυνο, στάθηκε ὀρθὸς καὶ ἀγωνιστὴς καὶ σὲ ὀρισμένες τραγικὲς περιπτώσεις μόνος αὐτός, καὶ ἔσωσε μὲ τὸ σθένος του ψυχὲς καταδιωκομένων καὶ ἀθῶων.

Καὶ οἱ δυο αὐτοὶ ἄξιοι κληρικοί, ἐπὶ ἀρχιεπισκοπείας τοῦ μακαριστοῦ Ἱερωνύμου, χωρὶς ποτὲ νὰ τὸ ἐπιδιώξουν, δέχθηκαν τὸ κέλευσμα ὡς καλοὶ στρατιῶτες Χριστοῦ καὶ ἀνέλαβαν μὲ φόβο Θεοῦ τὸ σταυρὸ τῆς ἀρχιερατικῆς διακονίας. Ἀκολούθησαν δύσκολα χρόνια καὶ θλιβερὲς καταστάσεις, πού γιὰ μακρὸ διάστημα ταλαιπώρησαν καὶ ἐξακολουθοῦν καὶ σήμερα ἀκόμη νὰ ταλαιπωροῦν τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Γνωστοὶ καὶ ὅσοι πρωταγωνίστησαν στὴ δημιουργία αὐτῶν τῶν καταστάσεων καὶ ὅσοι

συνέπραξαν σαυτές. Οί δυο Ἱεράρχες, ὁ Χαλκίδος Νικόλαος καὶ ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως Κωνστάντιος, μαζί με ἄλλους δέκα συνεπισκόπους τους, δέχθηκαν ἀντικανονικὲς καὶ ἀδίκες διώξεις. Ἀκατηγόρητοι, ἀδίκαστοι, χωρὶς ἀπολογία, ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὶς Μητροπόλεις τους. Καὶ ἡ ἀπομάκρυνσή τους αὐτὴ ὑπῆρξε «βίαιη», ὅπως χαρακτηριστικὰ τὴν προσδιόρισε καὶ ὁ ἴδιος ὁ σημερινὸς Ἀρχιεπίσκοπος σὲ κάποια ἀπὸ τὶς πρώτες μετεκλογικὲς συνεντεύξεις του. Ἦταν τέτοια ἡ ὀξύτητα καὶ ἡ ἐμπάθεια, ὥστε ἡ τότε ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση τοὺς ἀφαίρεσε ἀκόμη καὶ τοὺς τίτλους τῶν Μητροπόλεων τους καὶ ἀπένειμε «φιλαδέλφως»! καὶ κατὰ παραχώρηση στὸν μὲν Μητροπολίτη Χαλκίδος τὸν τίτλο τοῦ «Ἐπισκόπου Βεσαίνης», στὸ δὲ Μητροπολίτη Ἀλεξανδρουπόλεως τὸν τίτλο τοῦ «Ἐπισκόπου Δαμαλῶν». Εἶναι τὰ διαβόητα «παρατσούκλια», τὰ ὁποῖα ἐπινόησαν τότε οἱ γνωστοί μας ἄγνωστοι, καὶ τὰ ὁποῖα τοὺς συνόδευσαν μέχρι τοῦ τάφου.

Καὶ ἡ συνέχεια; Τὶς ἔδρες τῶν Μητροπόλεων τους δέχθηκαν νὰ τὶς καταλάβουν νεοεκλεγέντες Ἀρχιερεῖς. Ἀδυνατεῖ κανεὶς νὰ εὕρει ἐπιχειρήματα, γιὰ νὰ δικαιολογήσει, πῶς συμβιβάσθηκε μετὰ τὴν ἱερατικὴ τους συνείδηση αὐτὴ ἡ ἐνέργεια. Οἱ ἴδιοι δὲ διερωτήθηκαν ποτέ, μήπως αὐτὴ ἡ ἀποδοχὴ ἦταν ἀντίθετη πρὸς τὴν κανονικὴ τάξη, γιὰ τὴν ὁποία ἔδωσαν διαβεβαίωση, κατὰ τὴ χειροτονία τους, ὅτι θὰ τὴν διαφυλάττουν «ἀπαρσάλευτον»; Καὶ ἐὰν ὅλα αὐτὰ ἐγίναν σὲ μιὰ ἐποχὴ ὀξύτητας καὶ συγ-

χύσεως, ἔστω μετὰ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου καὶ τὴν ἐκτόνωση τῶν παθῶν δὲν δέχθηκαν κάποτε τὸν ἐλεγχὸ τῆς συνειδήσεως, ὥστε νὰ σπεύσουν καὶ νὰ ἀξιώσουν ἀπὸ τὴν τότε (ἢ ἀπὸ τὴ διάδοχό της) ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία τὴν ἀποκατάσταση τῶν ἀδίκως καὶ «βιαιῶς», κατὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο, διωχθέντων; Καὶ πῶς ἀνέχονται, νὰ διαιωνίζεται αὐτὴ ἡ κατάστασή τῶν μηδέποτε μέχρι τώρα ἐκκλησιαστικῶς ἀποκατασταθέντων προκατόχων τους ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν κοίμησή τους; Ἀκόμη καὶ σήμερα, ποὺ με ἀργὸ ἢ γρήγορο βηματισμὸ πορεύονται, ὅπως ἄλλωστε καὶ ὅλοι μας, πρὸς τὴν ἔξοδο ἀπὸ τὴν παρούσα ζωὴ, γιὰ νὰ καταθέσουν τὴν ἀπολογία τοὺς ἐνώπιον τοῦ δικαιοκρίτη Θεοῦ;

ΕΠΙΜΕΤΡΟ. Κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἐξόδου ἀκολουθίας τοῦ Μητροπολίτη Χαλκίδος μέγα πλῆθος πιστῶν «ὧν οὐκ ἔστιν ἄριθμός» εἶχε κατακλύσει τὸ ταπεινὸ μοναστηράκι καὶ τοὺς γύρω χώρους στὴ Βάθεια, ποὺ ὁ ἴδιος εἶχε ὑποδείξει νὰ ἐνταφιασθεῖ τὸ φθαρτὸ τοῦ σώμα, τὴν ὥρα ποὺ ἡ ἀγία ψυχὴ του περιίπτατο στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ. Ὁ θρῆνος καὶ ὁ σπαραγμὸς τοῦ πονεμένου καὶ ἀπορφανισμένου ποιμνίου, ποὺ τόσο πολὺ ἀγάπησε τὸ Δεσπότη του, δὲν ἐπέτρεψε τὴν προσέγγιση ἐκείνων, ποὺ δημιουργήσαν ἡ συνέπραξιν στὴ δοκιμασία τοῦ Γέροντα. Στὸν ἄλλο χῶρο, στὸ χῶρο τῆς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως, ὁ διάδοχος μετὰ τὴν ἐκδημία τοῦ μακ. Κωνσταντίου (κοιμήθηκε ἐξόριστος στὴν Καβάλα, κοντὰ στὰ πνευματικά του τέκνα) τοποθέτησε τὴν προτομὴ του στὸν προαύλιο χῶρο τῆς Μητρο-

Διπλωματία ἢ Ἀγιότητα;

 ποκαλυπτική εἶναι ἡ ἀνταπόκριση ἀπὸ τὸ Βατικανό, πού μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν Οὐάσιγκτον, ὅπως τὴν δημοσίευσε ἡ Καθολικὴ Ὑπηρεσία Εἰδήσεων (Catholic News Service) στὶς 24-1-2003, μὲ τίτλο «Διπλωματία Ἱερῶν Λειψάνων ...»: «Ὅταν οἱ λόγοι, πού στόχευαν στὴν

πόλεως. Αὐτὴ ὅμως ἡ ἐνέργεια, φρονούμε ὅτι, ἀντὶ νὰ ἀμβλύνει, ἐπιτείνει τὸ μέγεθος τῆς ἀρχιερατικῆς εὐθύνης. Γιατί, εἶναι κοινῶς γνωστό, ὅτι ἀνδριάντες καὶ προτομὲς στήνονται γιὰ νὰ τιμήσουμε τοὺς λίγους ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἀναγνωρίζουμε ὡς ἐξέχουσες φυσιογνωμίες γιὰ τὴν ἰδιαίτερη προσφορά τοὺς εἴτε στὴν Ἐκκλησία, εἴτε στὸ ἔθνος. Μὲ τὸ νὰ στήσει συνεπῶς ὁ ἐπόμενος Δεσπότης τὴν προτομὴ τοῦ Γέροντα, σημαίνει ὅτι ἀναγνωρίζει, μὲ δική του ὁμολογία, τὴν ἐξέχουσα προσωπικότητα τοῦ μακαριστοῦ προκατόχου του. Καὶ ὁ καθένας διατυπώνει τὴν εὐλογη ἀπορία. Μὲ αὐτὸ τὸ σκεπτικὸ τῆς πανηγυρικῆς ὁμολογίας, πῶς δέχθηκε, κατὰ τὶς κρίσιμες καὶ «γκρίζες» ἐκεῖνες ἡμέρες, νὰ καταλάβει τὴ θέση αὐτοῦ τοῦ σπουδαίου Ἱεράρχη, μετὰ τὴ «βία» ἀπομάκρυνσής του; Αὐτὸ ἀσφαλῶς οἱ διδάσκαλοι τῆς Φιλολογίας θὰ τὸ χαρακτηρίσουν ἀβίαστα ὡς «σχῆμα ὀξύμωρο». Καὶ θὰ πρέ-

ξάλειψη τῶν ἐντάσεων τῆς περασμένης δεκαετίας μεταξύ Καθολικῶν καὶ Ὁρθοδόξων, ἀπέβησαν ἄκαρποι, οἱ προσπάθειες ἐστιάζτηκαν σὲ χειρονομίες καλῆς θελήσεως. Ὁ ὅρος «διπλωματία ἱερῶν λειψάνων» δὲν ἀρέσει στοὺς ἀξιωματοῦχους τοῦ Βατικανοῦ, βλέπουν, ὅμως, τίς δωρεές λει-

πει μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ νὰ ἐπισημανθεῖ ὅτι σὲ ὅλο αὐτὸ τὸν τραγέλαφο τῶν «βίαιων» ἐκπτώσεων καὶ τῆς ἐκλογῆς νέων ἀντικαταστατῶν παρατηρήθηκαν, καὶ αὐτὸ εἶναι πρὸς τιμὴ τους, δυὸ μόνο ἡρωϊκὲς ἀρνήσεις.

Οἱ δυὸ μακαριστοὶ Ἱεράρχες, ὁ Χαλκίδος Νικόλαος καὶ ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως Κωνστάντιος, ἀποτέλεσαν φωτεινοὺς ἀστέρες, πού ἐφώτισαν τὸ στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸ ἀκέραιο ἦθος τους, μὲ τὴν ἀγία βιοτὴ τους, μὲ τὸ ταπεινὸ ἐκκλησιαστικὸ τους φρόνημα, μὲ τὴν πλούσια πνευματικὴ τους προσφορά «ἡμῖν ὑπολιμπάνοντες ὑπογραμμόν». Εἰδικὰ στοὺς σημερινοὺς δύσκολους καιροὺς μας, κατὰ τοὺς ὁποίους θλιβερὰ φαινόμενα καὶ ιδιόρρυθμες συμπεριφορὲς μολύνουν τὴν ἡδὴ βεβαρημένη ἐκκλησιαστικὴ ἀτμόσφαιρα καὶ κλονίζουν τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ πληρώματος.

Σύν.

ψάνων ἐκ μέρους τῶν Καθολικῶν πρὸς τίς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες ὡς μιὰ ἀπὸ τίς λίγες καλές εὐκαιρίες ἐπαφῆς Καθολικῶν-Ὀρθοδόξων. Ἐκκλησιαστικοὶ καὶ Ὀρθόδοξοι πάντοτε σεβάστηκαν τοὺς μάρτυρες καὶ τὰ λείψανά τους, γεγονός, πού ἀποτελεῖ μέρος τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ μᾶς ἐνώνει βαθειά», εἶπε ὁ Ἰησουΐτης π. Ἰωσήφ Maj, μέλος τοῦ Ποντιφικικοῦ Συμβουλίου γιὰ τὴν Προαγωγή τῆς Χριστιανικῆς Ἑνότητας... Τὴν παραμονὴ τῆς Ἑβδομάδος Προσευχῆς γιὰ τὴν Χριστιανικὴ Ἑνότητα, ὁ Ἰταλὸς Ἐπίσκοπος Βικέντιος Paglia ἐπισκέφτηκε τὸ Ρῶσσο Ὀρθόδοξο Πατριάρχη Ἀλέξιο Β' μεταφέροντας λείψανα τοῦ Ἀγίου Βαλεντίνου, τοῦ ὀνομαστοῦ μάρτυρα, πού βρίσκεται θαμένος στό ναό του στό Terni, βόρεια τῆς Ρώμης. «Ὁ Ἅγιος Βαλεντίνος μᾶς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία μιᾶς ἐπαφῆς, πού ὑπὸ ἄλλες συνθήκες θὰ ἦταν ἀδύνατη», δήλωσε ὁ Ἐπίσκοπος Paglia...». Ἀνάλογα εἶναι τὰ συμβαίνοντα καὶ στὴ δική μας ἀύλη: «Ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία παραχωρεῖ τεμάχιο ἀπὸ τὸ λείψανο τοῦ Ἀγίου Νικολάου... στό Βόλο... (τὸ ὅποιο) θὰ τοποθετηθεῖ στὸν ὁμώνυμο μητροπολιτικὸ ναό τῆς πόλης. Ὑστερὰ ἀπὸ πολὺμηνες διαπραγματεύσεις τοῦ Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ἰγνατίου, ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία παραχωρεῖ γιὰ πάντα τὸ ἱερό λείψανο...» («Ἐθνος» 28-1-2003).

Οἱ χειρονομίες αὐτές βρίσκονται στὴν ἴδια κατεύθυνση μέ τοὺς ἀτελέσφορους διαχριστιανικοὺς θεολογικοὺς διαλόγους τῶν καιρῶν μας. Ἐγκατάλειψη, δηλαδή, κάθε προσπά-

θειας γιὰ ἐπίλυση τῶν σοβαρῶν διαφορῶν, πού ὀδήγησαν τίς Ἐκκλησίες σὲ ρήξη, καὶ ἀνάπτυξη σχέσεων οἰκειότητας μέ βάση δευτερεύοντα θέματα κοινῶν παραδόσεων ἢ ἐνδοκοσμικῶν ἐπιδιώξεων. Διασκέψεις μέ στόχο τὴ «συναίνεση στό ψηλότερο δυνατό ἐπίπεδο», ὅπως λένε οἱ πολιτικοί, ἐπίπεδο, ὅμως, ἐξαιρετικά χαμηλό. Ἀνταλλαγές δώρων, λοιπόν, καὶ μειλιχιότητες, γιὰ νὰ φανεῖ ὅτι εἶχαν αἷσιον πέρας οἱ διαπραγματεύσεις καὶ ὑπῆρξε ὁμοφωνία στό ὅτι, -ἄκουσον!- οἱ χωρισμένες Ἐκκλησίες ἔχουν κοινὴ ἱστορικὴ καταγωγή! Ἐτσι, κάθε μέρος μπορεῖ νὰ κομπάζει. Κέρδισε τὸ μέγιστο δυνατό τῶν ἐπιδιώξεων του: τὴν ἐμπέδωση, ἂν ὄχι τὴν ἐπέκταση, τῆς κυριαρχίας του. Οἱ Ἐκκλησίες πάντως ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν διχασμένες καὶ οἱ λαοὶ σκανδαλίζονται ἢ ἐξαπατῶνται, ὅταν δέν φτάνουν στὴν «ἐνότητα» στὴ βάση μιᾶς πάνδημης ἀδιαφορίας! Πῶς ἄλλιῶς νὰ χαρακτηρίσει κανεὶς τὴν κατὰστασιν αὐτὴ, παρὰ ὡς «διπλωματία», ἔστω καὶ ἂν δέν συμπαθοῦν τὸν ὄρο οὔτε οἱ ἀξιωματοῦχοι τοῦ Βατικανοῦ, οὔτε οἱ ποικίλοι Ὀρθόδοξοι «διαπραγματευτές»;

Ἀπορεῖ κανεὶς γιατί οἱ Ὀρθόδοξοι πασχίζουμε νὰ πάρουμε λείψανα Ἀγίων ἀπὸ τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς. Ἐχομε ἔλειψη ἁγίων λειψάνων; Εἶναι γεγονός ὅτι τιμοῦμε τὰ ἅγια λείψανα καὶ τίς εἰκόνες. Ἡ Ἐκκλησία, ὅμως, ὄντας «Ἀγία», ὡς σῶμα Χριστοῦ, κρατάει ὡς πολυτιμότερο θησαυρισμὰ Τῆς τὴν ἀγιότητα τῶν Ἀγίων. Αὐτὴν λιτανεύει στὸν κόσμον καὶ

προσκαλεῖ τούς πιστούς νά τήν τιμήσουν. Τί δέ σημαίνει τιμή πρὸς τούς Μάρτυρες (καί τούς Ἀγίους γενικά), μᾶς τό λέει ὁ Χρυσόστομος: «Αἱ τῶν μαρτύρων ἑορταί οὐκ ἐν τῇ περιόδῳ τῶν ἡμερῶν μόνον, ἀλλὰ καί τῇ γνώμῃ τῶν ἐπιτελούντων κρίνονται. Οἷόν τι λέγω· ἐμιμήσω μάρτυρα; ἐζήλωσας αὐτοῦ τήν ἀρετήν; κατ' ἵχνος αὐτοῦ τῆς φιλοσοφίας ἔδραμες; καί οὐκ οὐσης ἡμέρας μάρτυρος, ἑορτήν μάρτυρος ἐπετέλεσας. Τιμή γάρ μάρτυρος, μίμησις μάρτυρος» (PG 50 663). Ἡ τιμή, δηλαδή, τῶν Μαρτύρων ἐκδηλώνεται ὄχι μόνο στά πανηγύρια, (ὅπου συχνά ἐκτίθενται ἅγια λείψανα γιά νά τά προσκυνοῦν οἱ πιστοί), ἀλλὰ καί στό φρόνημα τῶν πανηγυριστῶν. Μὲ ἄλλα λόγια, ὅταν μιμοῦνται τόν Μάρτυρα, ὅταν λαχταροῦν νά ἀποκτήσουν τήν ἀρετή του καί βαδίζουν τό δρόμο τῆς ἀγάπης του πρὸς τό Θεό, τότε ἐπιτελοῦν ἑορτή Μάρτυρα, ἀκόμα καί χωρίς νά εἶναι ἡμέρα τῆς μνήμης του. Γιατί τιμή Μάρτυρα σημαίνει μίμηση Μάρτυρα.

Κατά πόσον ἡ προσκύνηση τῶν ἁγίων λειψάνων καί τῶν θαυματουργῶν εἰκόνων, ὅταν κάθε τόσο ἐκτίθενται σέ λαϊκό προσκύνημα σέ μεγαλουπόλεις, ὁδηγεῖ τά πλήθη τῶν προσκυνητῶν, πού συρρέουν, σέ μίμηση τῶν Ἀγίων, εἶναι ἓνα πρόβλημα. Μένοντας μέ τίς ὥρες στήν οὐρά καί ρίχνοντας γενναῖα ποσά στό παγκάρι, μήπως ἀποβλέπουν στό νά υποχρεώσουν τό Θεό καί τούς Ἀγίους νά εὐδώσουν τά σχέδιά τους, ἀγαθὰ ἢ πονηρά; Μήπως θεωροῦν ὅτι ἀνήκουν πιά στή χορεία τῶν «ἐκλεκτῶν», ὅτι δέν μένει πιά κάτι, γιά τό ὁποῖο νά

ἀγωνιστοῦν, καί ἄρα μποροῦν νά περάσουν τήν υπόλοιπη ζωή τους στίς μπίζνες, στίς καφετέριες, στά ξενοχτάδικα, ἢ χαζεύοντας στήν τηλεόραση καί στά ἐμπορικά κέντρα; Ὅτι δέν ἔχουν πιά τήν υποχρέωση νά γίνουν εὐγενέστεροι, δικαιοτέροι, τιμιότεροι, πιό φιλόανθρωποι ἀπό ἐκείνους, πού λένε ὅτι δέν πιστεύουν καί δέν πᾶνε νά προσκυνήσουν; Μήπως ἡ προσκύνηση τῶν ἁγίων κειμηλίων ὑποκαθιστᾷ σέ πολλούς τή συντριβὴ καί τή μετάνοια; Αὐτά τά ἐρωτήματα πρέπει νά ἀπασχολήσουν σοβαρά τούς Ἐπισκόπους καί τούς Πρεσβυτέρους μας.

Στήν Π. Διαθήκη ὑπάρχει μιὰ διήγηση χαρακτηριστική. Πρόκειται γιά τήν τύχη τοῦ χάλκινου φιδιοῦ, πού κατ' ἐντολή τοῦ Θεοῦ ὕψωσε ὁ Μωϋσῆς στήν ἔρημο γιά τή σωτηρία τοῦ λαοῦ (Ἀριθ., καΐ, 5-10). Ἀναρίθμητα θαύματα ἔκανε στήν ἔρημο τότε ὁ Θεός μέσῳ αὐτοῦ. Οἱ Ἰσραηλίτες τό φύλαξαν ὡς ἱερό κειμήλιο καί ἐθνικό σύμβολο μέ σεβασμό ἐπὶ ἐφτά αἰῶνες στό Ναό, μαζί μέ τή ράβδο τοῦ Ἀαρών καί τή στάμνα μέ τό μάννα, γιά νά θυμοῦνται τή θαυμαστή προστασία τοῦ Θεοῦ πρὸς τό ἔθνος τους. Μὲ τό πέρασμα, ὅμως, τῶν χρόνων, ἐπηρεασμένοι ἀπό τούς εἰδωλολατρικούς λαούς γύρω τους, ἀλλοίωσαν τό ἥθος τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ καί τῆς λατρείας Του. Ἡθικά διάτρητοι, ἡγέτες καί λαός, ἐπιδίδονταν σέ ὀργιαστικές, παγανιστικές τελετές στά δάση καί τίς κορυφές τῶν βουνῶν, ἡ δέ λατρεία τους μέσα στό Ναό κατάντησε προκλητικὴ τυπολατρικὴ δεισιδαιμονία. Τόν κατήφορο ἤλθε νά ἀνα-

Συνάντηση!!!

Στό ρόζ κέντρο, πού βρίσκε-
ται στο 38ο χιλιόμετρο της
Έθνικης οδού Ἀθηνῶν-Λαμίας
συναντήθηκαν, τό Σάββατο, 15
Μαρτίου, οἱ δυό ἀγαπημένοι φί-
λοι καί συνοδοιπόροι, ὁ Ἀρχιε-
πίσκοπος Χριστόδουλος καί ὁ
Παντελεήμων Μπεζενίτης.

Τό κέντρο αὐτό, ὅπως δη-
λώθηκε στίς ἐφημερίδες, εἶναι
πολυπρόσωπο καί πολυδιά-
στατο. Λειτουργεῖ ὡς μόνιμη ἐκθεση ἔργων
τέχνης, ὡς χώρος περιοδικῶν ἐκθέσεων πρω-
τοεμφανιζόμενων καλλιτεχνῶν, ὡς καφέ-
μπάρ κλπ.

Ἡ συνάντηση Χριστόδουλου-Μπεζενίτη,
παλιῶν φίλων καί συνοδοιπόρων, τράβηξε
τήν προσοχή πολλῶν ἐπισκεπτῶν καί θαμῶ-
νων τοῦ κέντρου. Καί σχολιάστηκε δεόντως.

Τό «γιατί;» δέν τό ξέρούμε.

Σχέδιο καί μεθόδευση.

Μοναδικός τομέας, στὸν ὁ-
ποῖο βρίσκεται αὐτή τή στιγμή
δραστηριοποιημένος ὁ κ. Χρι-
στόδουλος, εἶναι ἡ ἐξωση τῶν
ὑπερῆλικων Μητροπολιτῶν
ἀπό τήν Ἱεραρχία. Θέλει νά
τούς ἐξοστρακίσει, γιά νά
προωθήσει τούς κόλακες (καί
ὄχι μόνο), πού ἔφερε ἀπό τό
Βόλο καί γιά νά συμπληρώσει
τό πᾶζλ μέ τόν κιναιδισμό, πού

κάποτε, ἐπὶ Σεραφεῖμ, ἐγινε ἐμπόρευμα ἐξα-
γωγῆς καί ἐπὶ Χριστόδουλου ξαναμπήκε στή
χώρα, μέ ἐτικέτα εἰσαγωγῆς, ὡς προϊόν
πρώτης ἀνάγκης.

Κάποιοι περίμεναν, ὅτι ὁ κ. Χριστόδουλος
θά εἶχε, ὡς ἐπείγουσα προτεραιότητα τήν
κάθαρση τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τούς ὁμοφι-
λόφιλους δεσποτάδες καί ἀπό τούς ὁμοίους
τους πρεσβυτέρους.

κόψει ὁ Ἐζεκίας (725-697 π. Χ.), ὁ
εὐσεβέστερος βασιλιάς μετὰ τόν
Δαυίδ. Ἡ Ἀγ. Γραφή ἐπαινεῖ καί
ἐξαίρει τό φρόνημα καί τό ἔργο του:
«Καί ἐποίησε τό εὐθές ἐν ὀφθαλμοῖς
Κυρίου κατὰ πάντα, ὅσα ἐποίησε
Δαυὶδ ὁ πατήρ αὐτοῦ (συμμορφώθη-
κε πλήρως πρὸς τό θέλημα τοῦ Θεοῦ,
ὅπως καί ὁ πρόγονός του Δαυὶδ).
Αὐτός ἐξῆρε τά ὑψηλά καί συνέτριψε
τάς στήλας καί ἐξωλόθρευσεν τά ἄλση
(διέλυσε τούς τόπους παγανιστικῆς
λατρείας στά δάση καί τά βουνά)». *Κατέστρεψε ἀκόμη, χαρακτηρίζον-
τας τόν «Νεεσθάν», ἄχρηστο κομμάτι
χαλκοῦ, «καί τόν ὄφιν τόν χαλκοῦν,
ὃν ἐποίησε Μωυσῆς, ὅτι ἕως τῶν ἡμε-
ρῶν ἐκείνων ἦσαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ θυ-
μιῶντες αὐτῷ (διότι μέχρι τῶν ἡμερῶν
του οἱ Ἰσραηλίτες τό θύμιαζαν, σάν
εἶδωλο)» (Δ' Βασ. ιη', 3-4). Ὁ Ἐζεκίας*

δέν μπορεῖ νά κατηγορηθεῖ ὅτι εἶχε
ζήλο «οὐ κατ' ἐπίγνωσιν». Ὅπως λέει
ἐρμηνευτής ὁ Ν. Π. Βασιλειάδης (Ἡ
Π. Διαθήκη, Ἔκδ. «Ὁ Σωτήρ», Τομ. 6),
«τό κατέστρεψε διὰ τό καλόν τοῦ
λαοῦ καί τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ»...

Τί νόημα ἔχει νά ἀποκοτῶμε ἅγια
λείψανα, ἂν δέν μᾶς θέλγει ἡ ἀγιό-
τητα; Ἄν δέν νιώθουμε τήν παρόρμη-
ση νά φανερώσουμε στὸν κόσμο ἅπτά
δείγματα μιμήσεως τῶν Ἀγίων; Νά
τιμήσουμε ὅπως πρέπει, ἐμπρακτα καί
βιωματικά, τήν ἀγιότητά τους; Ἐκτός
ἂν ἰσχύει ἡ καταγγελία-αὐτοκριτι-
κή τοῦ Ἰωαννίνων Θεοκλήτου ὅτι
«περιάγουμε τά λείψανα τῶν ἁγίων
γιά νά γεμίσουμε τά παγκάρια τῆς
Ἐκκλησίας» («Τά Νέα» 9-12-2002),
ὁπότε, ἀντὶ γιὰ πανηγύρια, θά πρέπει
νά κηρυχθεῖ πάνδημο πένθος!...

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

Τά γεγονότα, δυστυχώς, αποδεικνύουν (μέ ντοκουμέντα όχι εύκαταφρόνητα), ότι ένδιαφέρεται, κυριολεκτικά καίγεται, νά σπρώξει τούς ήλικιωμένους Ἐπισκόπους στό περιθώριο, γιά νά προαγάγει καί ἄλλα μέλη τοῦ κλάμπ τῶν ὁμοφιλῶν.

Μέ δεδομένη αὐτή τήν πρακτική, ἄνθρωποι, πού σκέπτονται καί ἀνησυχοῦν γιά τή διαφθορά, πού ἔχει φωλιάσει στούς χώρους διοίκησης τῆς Ἐκκλησίας μας, προσεύχονται νά φωτίσει ὁ Θεός τούς γέροντες Ἐπισκόπους νά προβάλουν ἄρνηση. Καλύτερα ὁ γέρος, ἀλλά ἔντιμος. Παρά τό καινούργιο βλαστάρι τῆς διαφθορᾶς.

Ἡ ἀντίδραση τοῦ Ἀκαρνανίας.

Μέ σκληρούς, ἀλλά καί ρεαλιστικούς τίτλους παρουσίασαν οἱ ἐφημερίδες τήν ἀντίδραση τοῦ Μητροπολίτου Ἀκαρνανίας Θεόκλητου, πού προσπαθεῖ ὁ Χριστόδουλος νά τόν ἐκπαραθυρώσει.

Ἡ μιά ἐφημερίδα τιτλοφόρησε τό ρεπορτάζ της: «Κατηγορῶν Θεοκλήτου κατὰ Ἀρχιεπισκόπου». Καί ἄλλη, περισσότερο κοντά στά πράγματα, ἔγραψε: «Ἡ διαφθορά ἐνδημεῖ στήν Ἱερά Σύνοδο».

Μεταφέρουμε ὁλόκληρο τό σημείωμα τῆς ἐφημερίδας «Ἀπογευματινή» τῆς 17.3.2002:

«Γιά λασπολογία καί ταπείνωση κατὰ τοῦ προσώπου του κατηγορεῖ τόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος Χριστόδουλο, ὁ Μητροπολίτης Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας Θεόκλητος. Μέ ἐπιστολή του καί μέ ἀφορμή ἀπόφαση τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου νά τόν ἐπισκεφθεῖ ἐπιτροπή ἀπό ἀρχιερεῖς, διότι ἡ ὑγεία του παρουσιάζει προβλήματα καί δέν μπορεῖ νά ἀνταποκριθεῖ πλήρως στά ποιμαντικά του καθήκοντα, ὁ Μητροπολίτης ὑποστηρίζει ὅτι ἡ «εἶδησις» τοῦ προκάλεσε πολλές σκέψεις καί πολλά ἐρωτηματικά.

Τό νά πληροφοροῦμαι, ὅμως, ἀπό τά ΜΜΕ τά τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας μου καί τῶν προθέσεων καί ἐνεργειῶν ἀγίων ἀδελφῶν εἰς ὅ, τι μέ ἀφορᾶ, αὐτό καί μόνον ξεπερνᾶ τά ὅρια τῆς ἐν Χριστῷ σχέσεώς μας καί ἐγγίζει

τά ὅρια καθαρῶς διπλωματικῶν καί κοσμικῶν σχέσεων, ὅπου ἐπικρατεῖ τό ψεῦδος, ἡ διπλοπροσωπία, ἡ ὑποκρισία καί ἀπουσιάζει τελειῶς τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ἀναφέρει χαρακτηριστικά καί συνεχίζει:

«Αὐτήν τήν στιγμήν ἔρχεται εἰς τόν νοῦν μου κάποιο περιστατικό, πού ἔχει σχέσιν μέ τόν ἀείμνηστον προκάτοχόν μου Κυρόν Ἱερόθεον, ἐκ Καλαβρύτων. Ἐγένετο, λοιπόν, συνεδρία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἀρχικά ἐξεφωνοῦντο τά ὀνόματα τῶν συνέδρων. Ὅταν, λοιπόν, ἐξεφωνήθη τό ὄνομα μακαριστοῦ ἀδελφοῦ, ὁ ἀείμνηστος Ἱερόθεος φώναξε "παροῦσα". Φωνές, διαμαρτυρίες, σάλος, σχόλια... Τό συμβάν, ὅμως, ἀπεσιωπήθη ἐντός τῆς αἵθουσας. Κανείς δέν ἐκινήθη ἐναντίον τοῦ Ἱεροθέου. Ὅλοι δάγκωσαν τήν γλῶσσα τους, ἔνοχοι καί συνένοχοι. Αὐτό τό περιστατικόν τό ἐνεθυμήθη ὅταν διάβασα τόν εἶδηση».

Ὁ Μητροπολίτης Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας Θεόκλητος, ἀφοῦ διερωτᾶται ἂν τούς ἐγγίζει ἡ λέξη καθαρση, καταλήγει: «Ἀφήστε τά δένδρα νά πεθάνουν ὀρθια. Ξέρει ὁ Θεός καί γιά νεωτέρους καί γιά παλαιότερους πότε αὐτός θά τά κόψῃ».

Καί ἡ ἐπιστολή τοῦ Μητροπολίτη Θεόκλητου καί τό σχόλιο τῆς ἐφημερίδας τά λένε ὅλα. Μόνο ὁ Χριστόδουλος, γιά λόγους σκοτεινούς, κάνει πώς δέν καταλαβαίνει.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἑκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτῆτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Διεύθυνση:

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο.